

[Brusvang.]

Japan til Danmark af japanske industrivarer, mens eksporten af danske industrivarer til Japan på forskellig vis bliver begrænset af japanske lovbestemmelser. Eksistensen og omfanget af sådanne påståede restriktioner fra japansk side bedes belyst.

Der skønnes herefter i det hele at være et behov for, at ministeren oplyser om de bestemmelser, der regulerer samhandelen mellem Danmark og de lande, der ikke er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, hvad enten disse regler måtte være fastlagt ved aftaler inden for OECD eller GATT, herunder de muligheder, og naturligvis specielt de uforsøgte muligheder, der består for at få genoprettet handelsbalancen, hvor denne i særlig grad er skæv.

Minister for udenrigsøkonomi *Ivar Nørsgaards* svar (16/12 76):

Ifølge Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT), som EF og alle vore større handelspartnere har tilsluttet sig, er handelsrestriktioner (bortset fra told) som hovedregel ikke tilladt.

Blandt andet i akutte betalingsbalancesituationer er der dog åbnet mulighed for midlertidig anvendelse af kvantitative importrestriktioner. Også EF-traktaten åbner mulighed for, at et land, der er ramt af alvorlige vanskeligheder med betalingsbalancen, under visse nærmere betingelser kan iværksætte beskyttelsesforanstaltninger, herunder specielt også kvantitative restriktioner over for tredjelande.

Efter olieprisstigningerne i vinteren 1973-74 var størsteparten af de vestlige lande bragt i en betalingsbalancesituation, der efter GATTs regler ville have berettiget dem til at indføre handelsrestriktioner. I erkendelse af, at sådanne forholdsregler, truffet af et enkelt land, let ville kunne føre til en kædereaktion, der ville forværre krisen, vedtog man i maj 1974 i OECD en såkaldt handelspolitisk deklaration. I denne deklaration udtrykte OECD-landene deres vilje til i et år at afstå fra at søge at forbedre deres betalingsbalancesituation ved indførelse af generelle foranstaltninger med henblik på at begrænse importen eller kunstigt stimulere eksporten eller af tilsvarende foranstaltninger. Deklarationen er siden blevet forlænget for et år ad gangen.

For et land som Danmark, der er stærkt afhængigt af udenrigshandel, er det af fundamental betydning, at verdenshandelen kan

foregå så uhindret som muligt. Regeringen har derfor givet tilslutning til OECD-deklarationen.

Det er regeringens opfattelse, at der bør gøres en særlig indsats for at bedre betalingsbalancen gennem øget eksport. Der bliver derfor gjort en omfattende indsats fra myndighedernes side for at fremme eksporten til alle dele af verden. Eksempelvis har indsatsen i en række statshandelslande og olieeksporterende lande været fulgt op af officielle besøg, hvor det har været hensigtsmæssigt.

Specielt i forhold til Japan fremgår det af erklæringen fra regeringschefernes møde i Haag i november, at der inden for EF lægges vægt på bestræbelser på at få rettet op på den skæve handelsbalance gennem en forbedring af EF-landenes eksportmuligheder. Så vidt det kan skønnes, har de japanske myndigheder indset, at de bør medvirke til at mindske de hindringer, som hidtil har hæmmet afsætningsmulighederne på det japanske marked. Erklæringen følges op under detaljerede forhandlinger mellem EF-kommissionen og Japan om nedbringelse af handelshindringer i Japan og om tilbageholdenhed med japansk eksport, særlig fra skibsværfter.

Disse bestræbelser i EF vil blive støttet og fulgt op fra dansk side.

Af *Brusvang* (CD) til justitsministeren (10/12 76):

»Vil ministeren medvirke til, at der skabes sikkerhed i spørgsmålet om beskyttelse af samfundets vitale funktioner, såsom færgeforbindelse mellem landsdelene, postvirksomheden og elforsyningen, derved, at de særlige beskyttelsesbestemmelser, som allerede findes i straffelovens § 193, tydeliggøres?«

(Spn. nr. 177).

Begrundelse.

Som bekendt har straffelovens § 193 følgende ordlyd:

»Den, som på retsstridig måde fremkalder omfattende forstyrrelse i driften af almindelige samfærdelsmidler, offentlig postbesørgelse, almindeligt benyttede telegraf- eller telefonanlæg eller anlæg, der tjener til almindelig forsyning med vand, gas, elektrisk strøm eller varme, straffes med hæfte eller med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med bøde.